

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517221396
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7517221396.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slebodníka, vo veci žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovaným 1) R. K.A., V.. XX.X.XXXX, E. XXX a 2) F. K., V.. XX.X.XXXX, E. XXX, o zaplatenie 8 613,29 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 13Csp/481/2017-102 z 12.11.2018 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

Mení II výrok tak, že žalovaní 1/,2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 9,9% ročne z nezaplatenej istiny 8 613,29 eur od 29.9.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

Žalobcovi prisudzuje nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaní 1/,2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi nezaplatenú istinu 8 613,26 eur, úrok v sume 290,49 eur, úrok z omeškania v sume 3,62 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny v sume 8 613,26 eur od 29.9.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov v sume 290,49 eur od 29.9.2017 do zaplatenia, nezaplatené poplatky v sume 6,90 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. žalobca má proti neúspešným žalovaným nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100%. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 18.10.2017 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že žalovaní sa vo veci vyjadrili podaním zo 8.1.2018 s tým, že svoj dlh uznávajú, no žiadajú ho splácať po 30 eur mesačne, že žalobca reagoval podaním z 27.2.2018 s tým, že so splátkami nesúhlasí, nakoľko pri splátke 30 eur mesačne, by len istinu splácali viac ako 23 rokov. Vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav, že žalobca so žalovanými uzavrel 29.7.2015 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaným peňažné prostriedky v sume 10 000 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver mali zaplatiť do 25.7.2024. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti, a preto boli 26.7.2017 písomne vyzvaní na možnosť predčasného zosplatenia. Na základe toho žalobca 28.9.2017 vyhlásil úver za predčasne splatný. Pohľadávka žalobcu voči žalovaným ku dňu predčasného zosplatenia (t.j. 28.9.2017) predstavovala sumu 8 974,30 eur, ktorá pozostáva z istiny v sume 8 613,29 eur, úrokov v sume 290,49 eur, úrokov z omeškania v sume 3,62 eur, poplatkov v sume 60,00 eur, ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatňuje a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 6,90 eur. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že žalobca poskytol žalovaným

úver vo výške 10 000 eur pri úrokovej sadzbe fixnej do splatnosti 9,9% ročne, poplatok za poskytnutie úveru 300 eur, výška anuitnej splátky 140,94 eur, termín splatnosti prvej splátky 25.8.2015, počet splátok 108, splatnosť úveru 25.7.2024, výška RPMN 11,40 %, priemerná RPMN ku dňu podpísania zmluvy 10,39 % a celková suma, ktorú musia klienti zaplatiť 15 521,52 eur. Citujúc znenie § 3 ods.3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods.2, § 2 písm. a),b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods.1 - 4, § 53 ods.1, § 53 ods.4 písm. a), ods.5, § 54 ods.1,2 O. z., čl.3 ods.1,2, čl.5, čl.6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 uzavrel, že je nesporné, že strany uzavreli 29.7.2015 Úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru žalovaným vo výške 10 000 eur, a keďže ide o zmluvu spotrebiteľskú, preto je nutné túto posudzovať v súlade s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka s tým, že spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 sa za nekalú považuje zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, pričom podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Považoval za preukázané, že žalobca poskytol žalovaným peňažné prostriedky vo výške 10 000 eur. Keďže si žalovaní nesplnili svoje povinnosti riadne a včas a z požičanej sumy uhradili len sumu 1 386,71 eur, vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 8 613,29 eur (10 000 - 13 86,71), úroku v sume 290,49 eur, úroku z omeškania v sume 3,62 eur a nezaplatených poplatkov za poistenie v sume 6,90 eur. Konštatoval, že žalobca žiadal pôvodne priznať úrok z úveru vo výške 9,90% ročne z nezaplatenej istiny od 29.9.2017 do zaplatenia. V zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie NSSR sp. zn. Obo143/98, Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/476/2012-14) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Žalovaný ako dlžník bol povinný na základe uzavretej zmluvy platiť z poskytnutých prostriedkov úroky vo výške 9,90% ročne, tieto úroky boli splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich plnením je povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z § 369 ods.1 Obchodného zákonníka bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria po celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškani. Platí to však len pre omeškание splatením úrokov poskytnutých prostriedkov, nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškание s ich plnením už ďalej úroky z omeškania nepatria. Do hodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru) patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Ďalej citoval znenie § 53 ods.9 O. z. a z dôvodovej správy k novele Občianskeho zákonníka č. 40/1964 vykonanej zákonom č. 106/2014 Z.z. a poukázal na to, že takéto stanovisko potvrdil aj Krajský súd v Košiciach sp.zn. 2Co/210/2017, z ktorého citoval. Na základe vyššie uvedeného má za to, keďže žalobca zosplatnil úver 28.9.2017 patria mu len úroky z omeškania. Návrh žalobcu v časti úroku 9,90 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 8 613,29 eur od 29.9.2017 považuje na základe vyššie citovaných ustanovení za nedôvodný a preto ho zamietol. Ďalej citoval znenie § 517 ods.2 O. z., § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka platnom od 1.2.2013 a na základe uvedeného, tak zaviazal žalovaných na úhradu úroku z omeškania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Citoval znenie § 255 ods.1, § 262 ods.1, na základe ktorých rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešnejší, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). 3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, v ktorom citoval z odôvodnenia rozsudku bodu 23. a namietol, že s uvedenými argumentmi súdu sa nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Má za to, že strany si dohodli dobu trvania nároku na zmluvné úroky až do splatenia úveru, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, teda aj po predčasnom zosplatnení. Citoval znenie § 502 ods.1, § 503 ods.3 Obchodného zákonníka, komentára IURA EDITION a uviedol, že z § 503 ods.3 Obchodného zákonníka vyplýva,

že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj § 16 ods.1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSÚ“). Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. V uvedenom odkázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod č.k. 5C/26/2016. V zmysle § 497 Obchodného Zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej citoval znenie § 506 Obchodného zákonníka a uviedol, že pokiaľ ide o aplikáciu § 506 Obchodného zákonníka, toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda, odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa, a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka, vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. V uvedenom odkázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/23/2017-92 z 29.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/28/2017-94 z 27.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/7/2018 z 31.5.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/29/2018 z 16.8.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/21/2018 z 27.9.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/193/2017-88 zo 7.12.2017, uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/366/2017-84 z 30.11.2017, rozsudky Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/297/2017 z 13.2.2018, č.k. 5Co/311/2017 z 15.2.2018, č.k. 5Co/250/2017 z 13.2.2018, 5Co/414/2017 z 27.3.2018, č.k. 5Co/372/2017 zo dňa 22.3.2018 č.k. 5Co/339/2017 z 22.3.2018, č.k. 5Co/465/2017 z 10.5.2018, č.k. 5Co/8/2018 z 22.5.2018, č.k. 5Co/6/2018 z 22.5.2018 a č.k. 3Co/248/2017 z 9.8.2018 a č.k. 5Co/60/2018 z 30.8.2018 a č.k. 5Co/134/2018 z 25.9.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/138/2017-83 z 27.3.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12Co/116/2017 z 19.6.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Co/108/2017 z 29.5.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/326/2017-84 z 31.5.2018 a rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/203/2017-94 z 19.7.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co/36/2018-115 z 13.9.2018, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Obo/283/2003 (uverejneného v ZSP 8/2007), 14Co/41/2014-89 zo 4.11.2014, 14Co/108/2014-64 z 25.6.2015, 1Cob/34/2011-168 z 25.10.2011, 9Co/6/2014-212 z 5.5.2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici 13Co/628/2014, 43Co/19/2017, 43Co/28/2017, Krajského súdu v Košiciach 5Co/250/2017, 5Co/257/2017, 5Co/311/2017, 5Co/32/2017, Krajského súdu v Nitre 7Co/366/2017. Aktuálna vnútroštátna úprava o spotrebiteľských úveroch v § 13 ods.3 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch rieši otázku plnenia úrokov z úveru pri odstúpení od zmluvy samotným spotrebiteľom za tam upravených podmienok. Podľa uvedeného ustanovenia (jeho vety prvej) ak spotrebiteľ uplatní právo podľa ods.1, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. Aj Zákon o spotrebiteľských úveroch teda v tomto ustanovení výslovne upravuje povinnosť zaplatiť úrok (ako odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov) až do dňa splatenia istiny v prípade, že k odstúpeniu zmluvy došlo úkonom spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov, ak zmluvne dohodnuté podmienky neupravujú inak, niet právneho

dôvodu, aby pri aplikácii § 506 Obch. zák. neboli veriteľovi priznané úroky z úveru aj za čas po „zosplatnení úveru“, teda po využití oprávnenia veriteľa odstúpiť od zmluvy pre porušenie povinností dlžníka. Využitím právneho inštitútu, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa ako vyplýva z § 506 Obch. zák. sa nemôže veriteľ ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Nepriznanie úrokov po realizácii oprávnenia veriteľa na „zosplatnenie úveru z dôvodov porušovania povinnosti dlžníkom nie je odstránením nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom (poskytovateľom úveru), ale dostáva poskytovateľa úveru do horšieho postavenia, aké mal pred využitím oprávnenia na „zosplatnenie úveru“. Naopak porušenie povinnosti dlžníka z úverovej zmluvy (vedúce k realizácii oprávnenia veriteľa od zmluvy odstúpiť) ho dostáva do výhodnejšieho postavenia (nemusi ďalej veriteľovi plniť úroky), a tak akceptácia záveru prijatého súdom prvej inštancie (s odkazom na názor v rozhodnutí KS v Prešove 6Co/190/2014) by v konečnom dôsledku bola „nesprávnym návodom“ pre dlžníkov zlepšiť si „porušovaním povinnosti“ svoje postavenie v úverovom vzťahu. Išlo by tak o situáciu zjavne neakceptovateľnú. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach čk. 3Co/346/2017 z 28.9.2018, zápisnicu z občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Košiciach zo 7.2.2017 a potrebu posudzovania konkrétnej dohody strán sporu, „nakoľko pokiaľ v spotrebiteľskej zmluve je dohodnuté platenie zmluvných úrokov až do doby vrátenia úveru (ako je to aj vo veciach sp. zn. 1Co/223/2015 a 2Co/224/2015), nemožno bez ďalšieho, teda bez ohľadu na existujúcu dohodu, nepriznať úrok po zosplatnení, okrem prípadov, že takéto zmluvné dojednania sú neplatné, čo však je vždy vecou posúdenia konkrétnych skutkových okolností. Z § 503 ObZ bez ďalšieho nie je možné uzavrieť, že úrok patrí len do splatnosti úveru, keďže toto ustanovenie upravuje otázku splatnosti úrokov (pre prípad, že si ju zmluvné strany nedohodli inak), nie otázku doby trvania povinnosti platiť úroky. Doba trvania povinnosti platiť úroky je upravená len určením jej začiatku v § 502 ObZ a koniec doby je ponechaný na vôľu zmluvných strán. V zásade je možné dohodnúť zmluvný úrok až do doby vrátenia úveru.“ K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatnení dlhu sa jasne vyjadril vo svojej rozhodovacej činnosti aj Najvyšší súd Českej republiky (voľný preklad z českého jazyka - originálne znenie v prílohe podania) v uznesení č.k. 33 Cdo 212/2014 z 21.8.2014. Má za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo 143/98, na ktoré súd poukazuje, sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. V danej veci totiž Najvyšší súd riešil, okrem iných, prioritne otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Zároveň upozornil na skutočnosť, že predmetné rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej, a samotné konštatovanie Najvyššieho súdu SR, aké skutočnosti má prvostupňový súd skúmať, nemožno považovať za záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR tým skôr, že z tohto rozhodnutia vychádza právna veta v znení: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania.“ Konštatovanie súdu v znení „...dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania.“ je vytrhnuté z kontextu a nie je možné ho paušálne uplatňovať vo všetkých konaniach, v ktorých si veritelia uplatňujú svoje nároky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Tým skôr, že táto časť odôvodnenia nie je súčasťou právnej vety a teda nemá charakter záväzného právneho názoru. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods.1 písm. h) CSP a navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu, aby zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň aby súd žalobcovi priznal aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

4.Rozsudok, vo výroku I., nebol odvolaním napadnutý a tento výrok nadobudol právoplatnosť (§367 ods.1,3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

5.Odvolací súd sa neodchýlil od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred nim vykonaných dôkazov a z týchto skutkových zistení vychádzal pri svojom rozhodnutí.

6.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) II. výroku rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, žalovaní 1./2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 9,9% ročne z nezaplatenej istiny 8 613,29 eur od 29.9.2017

do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

7. Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

8. Súd síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil a na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

9. Odvolací súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobca so žalovanými uzavrel 29.7.2015 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaným peňažné prostriedky v sume 10 000 eur a žalovaní sa zaviazali splácať úver v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý zaplatiť do 25.7.2024. Z dôvodu, že žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti boli 26.7.2017 písomne vyzvaní na možnosť predčasného zosplatnenia. Na základe toho žalobca 28.9.2017 vyhlásil úver za predčasne splatný. Pohľadávka žalobcu voči žalovaným ku dňu predčasného zosplatnenia (t.j. 28.9.2017) predstavovala sumu 8 974,30 eur, ktorá pozostáva z istiny v sume 8 613,29 eur, úrokov v sume 290,49 eur, úrokov z omeškania v sume 3,62 eur, poplatkov v sume 60,00 eur, ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatňuje a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 6,90 eur. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 10 000 eur pri úrokovej sadzbe fixnej do splatnosti 9,9% ročne a splatnosť úveru je k 25.7.2024. Žalovaní sa zaviazali zaplatiť celková čiastka úveru a celkových nákladov spojených s úverom je 15 521,52 eur, teda žalobcovi vznikol nárok na zmluvný úrok a porušením ich povinnosti platiť úver v splátkach riadne a včas nemení zmluvne dohodnutý nárok žalobcu na odplatu. Tento nárok vyplýva priamo z Obch. zákonníka a nevylučujú ho ani žiadne ust. Občianskeho zákonníka, či ust. iného právneho predpisu prijatého na ochranu spotrebiteľa. Žalobcovi, tak vzniká právo požadovať nie len vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale zároveň aj právo na úroky z úveru bez ohľadu na vyhlásenú predčasnú splatnosť, ktorá v skutočnosti pre žalovaných znamená len to, že sú povinní vrátiť celú dohodnutú sumu 15 521,52 eur naraz. Možnosť disponovať peňažnými prostriedkami žalobca nemá až do momentu ich vrátenia, nie len do momentu predčasného zosplatnenia úveru. Bolo by nelogické a v rozpore s dobrými mravmi požadovať od dlžníka, ktorý neplní svoje zmluvné a zákonné povinnosti menej, ako od toho, ktorý splní v súlade so zmluvou o úvere resp. so zákonom, hoci v oboch prípadoch ide od nevrátené peňažné prostriedky. Úroky za úver predstavujú odmenu za užívanie istiny, nie sú súčasťou sankčného mechanizmu, a preto nezávisia od úrokov z omeškania, možno ich požadovať aj po zosplatnení úveru. Úroky z omeškania reflektujú porušenie povinnosti zo strany žalovaných a vlastne diferenciu dlžníkov „neplatičov“ od dlžníkov, ktorý si plnia svoje povinnosti riadne a včas.

10. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

11. Podľa § 396 ods.2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

12. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

14. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto mu bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

16. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.